

«Ο λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς». (Ιωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». (Πράξεις 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 27 No 12

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 309

Δεκέμβριος-December 2006

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ιω. 3,16).

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ αἰσθάνεται ἐντόνως τὴν ἀνάγκη νὰ ἀγαπηθῇ. Ἡ εὐρύτατα διαδεδομένη, ἰδίως μεταξύ τῶν νέων, ἔλλειψις νοήματος εἰς τὴν ζωὴν ὀφείλεται εἰς τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀγάπης. Τό πλεῖστον τῶν συνανθρώπων μας εἶναι ἐγκλωβισμένον εἰς τὰς ἀτομιστικές ἐπιδιώξεις του καὶ ἀναζητεῖ τὴν πλήρωσιν τοῦ κενοῦ τῆς ἀγάπης μέ τὴν ἀπόκτησιν ὑλικῶν ἀγαθῶν, σαρκικῶν ἀπολαύσεων καὶ ἀνθρωπίνης δόξης. Ἀλλά μέ αὐτά δέν γεμίζει τό κενόν τῆς ψυχῆς, διότι αὐτή ζητεῖ τὴν προσωπικήν ἀναγνώρισιν, τὴν ἀγάπην.

Ἡ ἀγάπη ὅμως ὑπάρχει ἐν τῷ Θεῷ καὶ συνέχει τὸν κόσμον, ἀναγνωρίζει τὸν καθένα μέ τό ὄνομά του καὶ τοῦ προσφέρεται πλουσιοπαρόχως. Ὁ Θεὸς ἀπό ἀγάπην καὶ μόνον ἐδημιούργησε τό σύμπαν διὰ τοῦ Λόγου Αὐτοῦ, ἵνα πάντες γίνωμεν μέτοχοι τῆς χαρᾶς, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπό τὴν ἐνοποιὸν προσωπικήν ἀγάπην.

Ἐν τούτοις, ὁ πρωτόπλαστος ἄνθρωπος καὶ οἱ ἀπόγονοί του μέχρι σήμερον ἠρνήθησαν τὴν ἀγάπην τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς αὐτούς, ἐξεδίωξαν τὴν ἀγάπην ἀπό τὰς καρδίας των, ἐστράφησαν εἰς τὴν ἀπρόσωπον κτίσιν καὶ ἀνεζήτησαν ἀνεπιτυχῶς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς προσωπικῆς ὑπάρξεως των εἰς τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν ἐγωκεντρικὴν ἱκανοποίησιν αὐτῶν καὶ ὄχι εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς προσφερομένης εἰς αὐτούς ἀγάπης καὶ τὴν ἀντιπροσφορὰν αὐτῆς. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ δημιουργία κοινωνιῶν ἀνταγωνισμοῦ, μίσους καὶ αἱμάτων, ὅπως ζῶμεν αὐτὰ καθημερινῶς.

Ἡ ἀγάπη ὅμως τοῦ Θεοῦ οὐδέποτε ἐκπίπτει, ἀκόμη καὶ ὅταν ἀπορρίπτεται ἀπό τούς ἀνθρώπους. Ὁ Θεὸς ἀπό ἀγάπην ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ὡς ἄνθρωπον εἰς τὸν κόσμον, ὄχι διὰ νὰ κρίνη τὸν ἐν ἀποστασίᾳ κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' Αὐτοῦ (πρβλ. Ἰω. 3,17). Ἐγεννήθη Οὗτος ἐν ταπεινῇ φάτῃ ὑπὸ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, διὰ νὰ καταδείξῃ ὅτι ἡ ἰσχύς καὶ ἡ προβολὴ καὶ ὁ ὑλικὸς πλοῦτος, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος ἀναζητεῖ τὴν χαρὰν καὶ τὴν σωτηρίαν, δέν εἶναι ἡ ἀληθινὴ πηγὴ ζωῆς καὶ εὐδαιμονίας. Ἦλθεν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Βηθλεὲμ κομιζων ἐκ νέου τό μήνυμα τῆς ἀπροϋποθέτου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ἐπὶ δύο χιλιάδας

ἔτη εὐαγγελίζεται αὐτὴν τὴν ἀπέραντον ἀγάπην. Ἦλθεν ὡς βρέφος ἀδύναμον καὶ ἀκίνδυνον, πλήρες ὅμως ἀγάπης, καὶ παρὰ ταῦτα ἀντιμετώπισε τὴν πρόθεσιν σφαγῆς Αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου, ἐκπροσώπου μιᾶς ἀνθρωπότητος μισούσης τὴν ἀγάπην, ἀκόμη καὶ ὅταν προσφέρεται ἀπὸ τὰ ἄθωα καὶ γαλιθαῖα παιδικὰ βλέμματα.

Πολλοὶ τῶν σημερινῶν χριστιανῶν, ἐσφαλμένως δεδιδραμένοι περὶ τοῦ Θεοῦ ὡς αὐστηροῦ κριτοῦ, ἀντὶ ὡς στοργικοῦ πατρός ἀναμένοντος μέ ἀγάπην καὶ συγχώρησιν τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἀσώτου, ἀπεμακρύνθησαν τοῦ ἐνσαρκωθέντος Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Λόγου καὶ ἀπαυγάσματος τοῦ Θεοῦ Πατρός, καὶ τοῦ ὁμοουσίου αὐτοῖς Ἁγίου Πνεύματος, τῆς ζωοποιοῦ καὶ ἀγαπῶσης Τριάδος, καὶ οὕτω κατέστησαν τὴν κοινωνίαν αὐτῶν ἐκκοσμικευμένην, μὴ ἔχουσαν εἰς Θεόν ἐλπίδα καὶ γνησίαν ἀγάπην. Καταφεύγουν εἰς ὑποκατάστατα τῆς θείας ἀγάπης, στηρίζοντες τὰς ἐλπίδας αὐτῶν εἰς ἐγκοσμίους δυνάμεις, εἰς ἐπεκτάσεις ἐξουσιῶν, εἰς αὔξησιν πλοῦτου, εἰς ὑποδουλώσεις λαῶν, εἰς παγκοσμιοποίησην τοῦ ἐμπορίου των, εἰς διάδοσιν ἀντιθέων ἰδεῶν, εἰς ἀγνόησιν καὶ ἀπώθησιν τοῦ θανάτου καὶ εἰς πάντα ἐν γένει ὅσα φαντάζονται ὡς λυτρωτικὰ τοῦ ἄγχους αὐτῶν ἔναντι τοῦ ἀδιεξόδου μιᾶς ζωῆς χωρὶς ἀγάπην. Μὴ εὐρίσκοντες δέ εἰς αὐτὰ λύτρωσιν πολλοὶ αὐτοκτονοῦν, ἀρνούμενοι τὴν ζωὴν, τό μέγα δῶρον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ἐν τούτοις, ἀδελφοί καὶ τέκνα ἠγαπημένα, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀναμφισβήτητος καὶ παρούσα. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀναμένει νὰ γεννηθῇ εἰς τὴν καρδίαν ἐκάστου διὰ νὰ φέρῃ εἰς αὐτὴν τό νόημα τῆς ζωῆς. Αὐτό εἶναι ὅτι εἴμεθα ἀγαπητοὶ τοῦ Θεοῦ, προωρισμένοι νὰ χαिरώμεθα τὴν ζωὴν ἐν ἀμοιβαίᾳ ἀγάπῃ καὶ νὰ αἰσθανώμεθα τὴν πληρότητα τῆς ὑπάρξεώς μας εἰς τό γεγονός τῆς κοινωνίας μας ἐν ἀγάπῃ μέ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν σαρκωθέντα Θεόν, καὶ μέ ὅλους τούς ἀνθρώπους καὶ ὅλας τὰς ἀγαθὰς προσωπικὰς ὑπάρξεις. «Εὐλογητός ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ ... καθὼς καὶ ἐξελέξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρὸ καταβολῆς κόσμου εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ, ἐν ἀγάπῃ» (Εφ. 1, 3-4).

+ Σ Τ Υ Λ Ι Α Ν Ο Σ
Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας

**Παντί τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ καί τῷ εὐσεβεῖ Λαῷ
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς**

Ἀδελφοί Συλλειτουργοί καί τέκνα περιπόθητα ἐν Χριστῷ
τεχθέντι,

Τά ἐφ'ετεινά Χριστούγεννα βρίσκουν πάλι ὀλόκληρη τήν
ἀνθρωπότητα ἀνήσυχη, ἀνικανοποίητη καί ταλαιπω-
ρημένη ἀπό ποικίλα δεινά.

Δέν εἶναι λοιπόν ὑπερβολή, ἄν ποῦμε ὅτι **πουθε-
νά** σήμερα ὁ ἀνθρώπος δέν αἰσθάνεται «**ἀσφαλής**»,
ἀνεξαρτήτως σέ ποιά Χώρα καί σέ ποιό σημεῖο τῆς γῆς
κατοικεῖ.

Ἀλλά μήτε καί «**εὐτυχής**» αἰσθάνεται ὁ ἀνθρώπος
σήμερα, ἐνῶ ποτέ ἄλλοτε δέν ἐγνώρισε ἡ γῆ μας τόσο
πολλά καί τόσο ποικίλα ἀγαθά (γιά **διατροφή, ὑγεία,
παιδεία, ἀνάπτυξη καί ἀναψυχή**).

Ἡ Ἐπιστήμη καί ἡ Τεχνολογία μᾶς ἐξασφαλιίζουν σήμερα
δυνατότητες νά ζήσουμε ὅλοι σάν «**μικροί θεοί**»! Κί ὅμως
τίποτε δέν μπορούμε πιά νά χαροῦμε, γιατί τίποτε φαί-
νεται δέν ἐκτιμήσαμε σωστά.

Χάσαμε τή σωστή «**σχέση**» μέ τή **Φύση**, μέ τόν **συνάν-
θρωπο**, καί πρό παντός μέ τόν **Θεό**.

Ὡς παγκόσμιος Κοινότητα, πού ἔχουμε γίνει πιά
«**μιά γειτονιά**», καταντήσαμε δυστυχῶς σήμερα ἓνα θλι-
βερό σύνολο **ταλαιπωρουμένων καί ταλαιπωρουμένων**
ἀνθρώπων.

Ὅσο παράξενο κί ἄν ἀκούγεται, κανείς δέν μπορεῖ νά
πεῖ μέ βεβαιότητα, ποιός εἶναι κατ' οὐσίαν περισσότερο
ἀξιολύπητος: Οἱ θῦτες ἢ τά θύματα;

Βέβαια πληροφοροῦμαστε -καί ἀγανακτοῦμε- γιά
τά ἀπίστευτα δεινά τοῦ λεγόμενου «**Τρίτου Κόσμου**»
(τήν οικονομική ἐξαθλίωση, τίς ἐπιδημίες ἀπό ἀνιάτες
ἀρρώστειες, τούς μαζικούς θανάτους ἀπό πείνα ἢ θεο-
μηνίες).

Ἀλλά τό δράμα δέν τελειώνει ἐδῶ!

Καί στίς Χῶρες ἀκόμη τοῦ οικονομικοῦ «**πλούτου**»
καί τῶν μυρίων «**ἀνέσεων**», καταγράφονται ἀπό τούς

Τό θεμέλιον καί τό ἐπιστέγασμα, ἡ ἀρχή καί τό τέλος,
τό Ἄλφα καί τό Ὠμέγα τῆς δημιουργίας εἶναι ἡ ἀγάπη.

Τό μυστήριον τῆς φάτνης καί τοῦ σταυροῦ, τῆς
γεννήσεως, τῆς ἀναστάσεως καί τῆς ἀναλήψεως καί πάσης
ἐν γένει τῆς ἐπί γῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη.
Ὁ κατά τήν Γέννησιν φαλλόμενος ὕμνος τῶν ἀγγέλων,
«**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις
εὐδοκία**» εἶναι ἀπόρροια τοῦ θαυμασμοῦ αὐτῶν ἐμπρός
εἰς τήν ἀσύλληπτον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀνοχή τοῦ
Χριστοῦ διά τήν σταύρωσίν Του ὑπό τῶν παρανόμων
δέν εἶναι ἀποτέλεσμα ἀδυναμίας Αὐτοῦ, ἀπαραδέκτου
διά τήν παντοδυναμίαν Αὐτοῦ, ἀλλά τῆς ἀπειροῦ ἀγάπης
Του. Πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι τοῦ Θεοῦ εἶναι πλήρεις ἀγάπης δι'
ἐκαστον προσωπικῶς ἀνθρώπων.

Ἄς ἐγκαταλείψωμεν, λοιπόν, ἀγαπητοί ἀδελφοί καί τέκνα,

+ S T Y L I A N O S
By the grace of God Archbishop of Australia

**To all the Clergy and devout faithful
of our Greek Orthodox Archdiocese**

Brother concelebrants and beloved children in Christ who
is born,

This year, Christmas arrives to find all humanity once
again restless, unsatisfied, and troubled in various ways.

It is therefore no exaggeration to say that people do not
feel '**safe**' **anywhere** today, regardless of which country or
region of the earth they live in.

Nor do they feel 'content' today, even though our earth has
never before known so many and varied good things (in **food,
health, education, development and recreation**).

Science and technology now enable us all the possibility
of living like 'small gods'! And yet we can no longer enjoy
anything, because it appears that we have not appreciated
anything correctly.

We have lost our proper **relationship** with **nature**, with
our **fellow human** being and, above all, with **God**.

As a worldwide community, which has now become 'one
neighbourhood', we have unfortunately become a single pitiful
group who **suffer hardships** as well as **cause** them.

As strange as it may sound, nobody can state with cer-
tainty who is essentially **more pitiful**: the victimizers or the
victims?

Of course we are informed - and frustrated - about the
unbelievable sufferings in the so-called 'undeveloped world'
(economic devastation, epidemics involving untreatable dis-
eases, and massive death tolls through hunger or natural
disasters).

But the tragedy does not stop here!

Even in countries of economic 'abundance' and countless
'luxuries', perceptive analysts are now recording the alarming
proportions of **psychosis** and **paranoia**, such that the border
between 'happiness' and 'sadness' seems very blurred indeed.

What, then, is to blame for the universal 'misfortune' of

τήν πορείαν πρὸς τήν ἐκκοσμίκευσιν καί ἄς ἐπιστρέψωμεν
ἐν μετάνοιᾳ εἰς τόν Πατέρα μας Θεόν καί τόν ἐν φάτνη
γεννηθέντα ὡς ἀδελφόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, τόν ἐλθόντα
εἰς τήν γῆν ἐξ ἀγάπης πρὸς ἡμᾶς τούς πλανηθέντας καί
ἀπομακρυνθέντας Αὐτοῦ. Ἡ ἀγάπη Του πρὸς ἡμᾶς εἶναι
βεβαία. Πλησίον Του δέν ὑπάρχει φόβος, ἀλλά συγχώρησις,
εἰρήνη καί χαρά.

Τούτου ἡ χάρις, ἡ εὐλογία καί τό πλοῦσιον ἔλεος εἶσαν
μεθ' ὑμῶν τᾶς ἁγίας αὐτάς ἑορτάς τοῦ Δωδεκαημέρου καί
πάσας τᾶς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν εἰς τούς αἰῶνας τῶν
αἰῶνων.

Φανάριον, Χριστούγεννα ,βε'
+ Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος
διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

όξυδερκείς αναλυτές οί έφιαλτικές συνθήκες **ψυχώσε-
ων** καί **παράνοιας**, πού καθιστοῦν τά όρια ανάμεσα sé
«εὐτυχία» καί «δυστυχία» πολύ δυσδιάκριτα.

Τί φταίει λοιπόν, γιά τήν πανανθρώπινη «κακοδαιμο-
νία» τοῦ σύγχρονου κόσμου;

Πώς θά βροῦμε λίγη **ισορροπία** στίς διαταραγμένες
«σχέσεις» μας;

Σ' αὐτό ἀκριβῶς τό πρόβλημα -τῶν «σχέσεων»-
ἀπαντοῦν **λυτρωτικά** οί Έορτές τοῦ ἱ. Δωδεκαημέρου.
Γιατί **ἐρμηνεύουν** καί **εὐαγγελίζονται** τήν συγκλονιστική
ἀλήθεια τῆς **Γεννήσεως τοῦ Θεοῦ**. Καί «κατ' ἐπέκτασιν» τῆς
όριστικῆς **Ἄνα-γεννήσεως** τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ «**Καταβασίεις**» τῶν Χριστουγέννων, μέ τήν
θεολογοῦσα Ποίηση κορυφαίων Ὑμνογράφων τῆς
Χριστιανοσύνης, μᾶς βοηθοῦν νά «ἀπολαύσουμε» τό
Μυστήριό τῆς «**Γεννήσεως τοῦ Θεοῦ**», πού μέσα στήν
«**ἀβεβαιότητα**» τῆς φθαρμένης ζωῆς μας ἀκούγεται πράγ-
ματι ὡς «Μυστήριον ξένον».

Ἴσως δέν μπορούμε εὐκολά νά φαντασθοῦμε, πόσο
«παράδοξα» καί «ἀπίστευτα» **μηνύματα** κρύβει ἡ κατανα-
κτική μελωδία, πού κάθε χρόνο πληροφορεῖ πιστούς καί
ἀπίστους ὅτι «**ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ!**»

Ὅμως, ἄν σκεφθοῦμε προσεκτικά αὐτή τήν σύντομη
δοξολογική **ὁμολογία**, ἔχουμε ἤδη προετοιμάσει τίς ψυχές
μας νά δοῦν **τά πάντα** μέσα sé ἄλλο φῶς.

Νά δοῦμε δηλαδή τελείως «**ἀλλοιώτικο**» τόν κόσμο πού
μᾶς **κούρασε**. Τόν κόσμο πού μᾶς **ἐξόργισε**. Τόν κόσμο
πού μᾶς **τρομοκράτησε**.

Ὅταν ψάλλουμε «**ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ!**», ὁμολογοῦμε μιά
«Γέννηση» πού ἄλλαξε **ριζικά** τήν ἱστορία τοῦ κόσμου. Μιά
Γέννηση πού **ἔνωσε** γιά πάντα Γῆ καί Οὐρανό!

Γιατί δέν ἦταν μιά γέννηση ὅπως ὅλες τίς ἄλλες γεννή-
σεις, οἱ ὁποῖες **ἀρχίζουν** καί **τελειώνουν** μέσα στόν χρόνο.
Ἄν ἦταν ἔτσι, θά λέγαμε ἀπλῶς «Χριστός ἐγεννήθη». Λέμε
ὁμως «**ΓΕΝΝΑΤΑΙ!**» Πού σημαίνει:

Ἐνα «Μυστήριον» χωρίς **όρια!**

Χωρίς **περιορισμούς.**

Χωρίς **ἀποκλεισμούς.**

Χωρίς **φανατισμούς.**

Ἡ «ἀγκαλιά» τοῦ Θεοῦ, πού ἀνοιξε στήν Βηθλεέμ, μέσα
ἀπό τά ἀγνά σπλάχνα τῆς Ἁειπαρθένου Μαρίας, εἶχε καί
ἔχει προαιώνιο **σκοπό** νά «στεγάσει» καί νά «μεταμορφώ-
σει» **κάθε** ἄνθρωπο πού ἔρχεται στόν κόσμο.

Ἡ Ὁρθοδοξία, ὅσο μένει πιστή στά **δόγματα** καί τά
διδάγματα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, δέν καταδέχθηκε
νά «μονοπωλήσει» τόν σαρκαθέντα Θεό, γιά ἕνα μονάχα
Λαό. Γιά ἕνα μονάχα **Τόπο**. Γιά μιά μονάχα **Γλῶσσα**.

Ὅμως γιά νά «χωρέσουν» ὅλοι οἱ **λαοί** καί ὅλοι οἱ
«**πολιτισμοί**» στήν ἀπέραντη Ἀγάπη τοῦ Ἐνός Θεοῦ,
πρέπει ὅλα τά **ἀγαθά** τοῦ παρόντος κόσμου (**ύλικά,**
μορφωτικά, **πνευματικά**), νά τά μοιρασθοῦμε **ὅλοι** σάν
«**Ἀντίδωρο**».

Καί τό **Ἀντίδωρο** (πού τό παίρνομε «**ἀντί τῶν τιμίων**
Δώρων» τῆς θ. **Εὐχαριστίας**), καλεῖ **ὅλους** sé «**συναδέλφω-
ση**» καί sé «**κοινή εὐγνωμοσύνη**».

Ἔτσι μόνο θά «συνεχίζεται», μέσα ἀπό τόν κάθε φθαρ-
τό ἄνθρωπο, ἡ **παράδοξη** «**Γέννηση τοῦ Θεοῦ**». Ἡ μόνη
πού «προδικάζει» τήν «**ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου**»!

Αὐτή τουλάχιστον εἶναι ἡ ἐπίσημη διδασκαλία τῆς
Ἐκκλησίας γιά τόν «**Ἐνανθρωπήσαντα**» Θεό.

the modern world? How can we find some **balance** in our
disturbed 'relations'?

It is this precise problem – of 'relationships' – that the
Feasts of the 12 Days of Christmas seek to address in terms
of **salvation**. For they **interpret** and **proclaim** the astonishing
truth of the **Birth of God**. And, by extension, the final **Re-
birth** of the human person.

The **hymns** of Christmas – which are poetic forms of **the-
ology** written by the greatest hymnographers of the Christian
world – assist us to 'enjoy' the Mystery of the **Birth of God**
which, amidst the **uncertainty** of our mortal life, truly sounds
like a 'strange Mystery'.

Perhaps we cannot easily imagine just how 'paradoxi-
cal' and 'unbelievable' are the **messages** contained in the
awe-inspiring melody which informs both believers and non-
believers each year that "CHRIST IS BORN"!

However, if we carefully consider that brief **confession** in
the form of a doxology, we will have already prepared our
souls to see **all things** in a totally different light.

To see, in other words, as completely '**changed**' the world
that has **tired** us. The world that has **angered** us. The world
that has **terrorized** us.

When we chant "CHRIST IS BORN", we are confessing one
Birth which **radically** changed the history of the world. A Birth
which has united the Earth to the Heavens forever!

For it was not a birth like all others, which **begin** and **fin-
ish** in time. If that were the case, we would simply say 'Christ
was born'. But we instead say "HE IS BORN"! This signifies:

A 'Mystery' without **boundaries!**

Without **limitations.**

Without **exclusions.**

Without **fanaticism.**

The 'embrace' of God, which was opened in Bethlehem
through the pure and Ever-Virgin Mary, had, and still has, the
pre-eternal **purpose** of 'sheltering' and 'transfiguring' **every**
person who comes into the world.

Orthodoxy, remaining faithful to the **doctrines** and **teach-
ings** of the Ecumenical Councils, did not accept to 'monopo-
lize' God Incarnate for only one **people**. For one **place**. For
only one **language**.

However, in order for all **people** and all **cultures** to 'fit'
into the boundless Love of the One God, we must **all** share
all **goods** of this world (be they **material, educational** or
spiritual) like the pieces of '**Antidoron**'.

And the **Antidoron** (literally meaning '**instead of the Holy**
Gifts', which we receive in the Eucharist) invites **all** people
into a **family** relationship with 'common **gratitude**'.

Only in this way will the **paradoxical** '**Birth of God**' be
'continued' within each mortal person. That Birth which deter-
mines the '**rebirth of the human person**'!

This is at least the official teaching of the Church concern-
ing God **Incarnate**.

Moreover, this is how the greatest 'Mystics' from among
the Church Fathers formulated the teaching.

St Maximos the Confessor characteristically said that,
according to the example of the Mother of God (*Theotokos*),
every faithful person – whether man or woman – should apply
their own personal **humility** and **obedience** in order to 'bear'

THE JOYOUS FEAST OF CHRISTMAS :

Insights from Matthew 2:1-12

by Philip Kariatlis

Introductory Remarks

The joyous feast of Christmas, its astounding beauty and profound mystery can never, ultimately, be fully exhausted in any theological treatise since that festive event celebrates the birth, in the flesh, of the heavenly and eternal Son of God. That is to say, Christmas is a proclamation of the birth, as a man of the transcendent One, who, having been 'begotten before all ages', from His heavenly Father, nonetheless entered human history being incarnate 'of the Holy Spirit and the Virgin Mary' without a human father. Furthermore, He became a 'curse for us' so as to redeem us from the 'curse of the law' (cf Gal 3:13). Accordingly the message of Christmas could easily be summarised as a celebration marking the world's salvation through the Son of God, who became a human being for our sake, so that through Him we might become divine sons of the living God by the indwelling of the Holy Spirit in us. And as children of God, we too can claim to have become 'heirs of God and joint heirs with Christ' (Rom 8:17) having obtained the ultimate freedom – a freedom even from the bounds of decay and death (cf Rom 8:19). It is precisely for this reason that Christmas is a matter of life and death since Christ's birth bestows upon the world the possibility for the world to exist in the eternal mode of God, outside of time, space, corruption and death.

Exegesis of Matthew 2:1-12

Structure

The wonder and awe of Christmas is beautifully depicted in the Gospel reading assigned for the Divine Liturgy on Christmas day – that is, the account from Matthew 2:1-12. Divided

into two parts, according to the location at which the events took place – that is, *Jerusalem* and *Bethlehem* – the biblical pericope recounts the coming of the Magi¹ from the East to Jerusalem (Mt 2:1-8), enquiring to Herod about the whereabouts of Jesus, 'the king of the Jews' and their subsequent journey

to Bethlehem to worship the vulnerable 'child' and offer Him the well-known gifts of gold, frankincense and myrrh (Mt 2:9-12). Further reflecting on the structure of the passage, the two main parts of the narrative could alternatively be divided in terms of their description of the two encounters of the Magi with two 'kings' – the false kings of the Jews, Herod, and Jesus, the genuine royal babe in Bethlehem. In more detail, the first part of the infancy drama depicts: a) the journey of the Magi, coming from the East in order to find the newly born king of the Jews (Mt 2:1-2); b) their meeting with Herod who gathered the chief priests and scribes so that he could learn where the Messiah was to be born (Mt 2:3-6); and lastly, c) Herod's instruction to the Magi to return back to Jerusalem so as to divulge to him where the new born 'babe'

was so that he too could allegedly pay homage to Him (Mt 2:7-8). The second section relates the events, which took place

1. Even though too much is not known about the Magi, it can be said that they were members of a Persian priestly class whose knowledge of astronomy gave them insights unknown to other nations. Their Persian origin however have not gone unquestioned – for example St Justin Martyr, an early Christian apologist believed that the Magi were from Arabia (*Dial.* 77.4; 78.1; 106.4). Clement of Alexandria believed that they were from Persia (*Strom.* 1.15.71.4). In the Liturgical tradition they are identified as wise men coming from Persia. In the early Middle Ages, in the West the names of the Magi came to be identified as follows: Casper, Melchior and Balthasar.

Καί μάλιστα, ὅπως διατύπωσαν αὐτή τήν διδασκαλία οἱ μεγαλύτεροι «Μύστες» μεταξύ τῶν Πατέρων.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, εἶπε χαρακτηριστικά ὅτι, κατά τό παράδειγμα τῆς «Θεοτόκου» Μαρίας, κάθε πιστός -ἄνδρας ἢ γυναίκα- ὀφείλει νά «κυφορήσει», μέ τήν προσωπική του ταπείνωση καί ὑπακοή, τόν Ἐνανθρωπήσαντα Θεόν-Λόγον, γενόμενος ἔτσι «Χριστοτόκος» καί «Χριστοφόρος».

Δέν θά μπορούσαμε κί ἑμεῖς σήμερα νά μεταδώσουμε φωτεινότερο καί πιό παρήγορο «μήνυμα» στόν ἀπαρηγόρητο κόσμο, ἀπ' αὐτή τήν ἱερώτατη πίστη, προσευχή καί προσδοκία, τῆς «θεώσεως κατά χάριν».

Εἰς τόν ὑπέρ πάντων ἀνθρώπων «νηπιάσαντα» Θεόν τῆς Ἀγάπης, ἡ δόξα καί ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας!

Ἀμήν!

God the Word in the flesh, thereby becoming a 'bearer of Christ' (*Christotokos* and *Christoforos*).

We could not convey a brighter or more comforting 'message' today to our inconsolable world, than this most sacred **faith, prayer** and **expectation** of becoming 'God-like by grace'.

To the God of Love, who came as an infant for all people, be glory and worship to the ages!

With fervent prayers to God

Archbishop STYLIANOS

Primate of the Greek Orthodox Church in Australia

[translation by DK from the original Greek]

in Bethlehem, namely: a) the Magi who followed the star to Bethlehem (Mt 2:9-10); b) their joy and worship of the infant and c) finally their dream not to return to Herod upon leaving Bethlehem (Mt 2:11-12) to go back to their homeland.

Matthew 2:1-8

In the first section, the biblical account recounts that, upon hearing the news of the birth of Jesus, King Herod became 'frightened':

"When King Herod heard this, he was frightened [ἐταράχθη], and all Jerusalem with him" (Mt 2:3).²

Very simply put, this verse tells the reader that not only Herod, but indeed all of Jerusalem's citizens were troubled by the birth of Jesus, the royal babe. The first point to be made is that the English translation, of the original Greek word for ἐταράχθη, as 'was frightened' is far too weak. The Greek word used in this case signifies not only a state of fear, but a condition in which Herod became deeply disturbed and unsettled or totally shaken up and thrown into agitation and confusion at the news of the birth of Jesus. Now, as to the attitude of Herod³, one is not surprised at such a reaction. Since he was the appointed king of the Jews, it is quite natural that he would have become profoundly terrified upon hearing the news of the birth of, what he would have considered to be, a rival king. Under no circumstance would Herod have tolerated homage being paid to another king as this would have been an indicator to him of his imminent demise. Indeed in verse sixteen of the same chapter, the Gospel records not only the fury of the frenzied Herod at being tricked by the Magi, who had returned back to their homeland another way but also Herod's subsequent ordering to have all innocent boys two years of age or under killed.⁴

The question, however, which arises, and which incidentally often goes unnoticed is why 'all Jerusalem' was also deeply troubled. On the contrary, one would have anticipated an eager expectation on their part, since the Old Testament prophets had foretold the coming of a Messiah who would deliver the house of Israel from slavery and bondage.⁵ However, as the prophet Isaiah had predicted, the coming of the Messiah would be greeted with indifference or spiritual complacency since the Jews had become entrenched in their deceitful ways opting for slavery with which they were all too familiar, instead of the greatest gift of freedom:

"They shall compensate for every garment that has been acquired by deceit and all clothing with restitution; and they shall be willing, even if they had been burnt with fire. For unto us a child is born, unto us a son is given" (Is 9:5-6 LXX).

2. Cf the King James version which reads: "When Herod the king had heard these things, he was troubled, and all Jerusalem with him" (Mt 2:3).

3 Herod, the most influential member of an Idumean family, had deeply immersed himself in Jewish affairs of the first century B.C. and A.D., and had been appointed King of the Jews by the Roman Senate in 40B.C. He was a skilful and masterful politician who was able to gain control of Jerusalem in 37B.C. by playing off Roman and Jewish factions against each other. He was known for his brutality, even to members of his own family. Beyond the Biblical evidence pointing to the cruelty of Herod, much can be learnt from the historian Josephus in *Ant.* 14-18.

4 Interestingly, the Patristic tradition understood the Egyptian Pharaoh who sought to kill Moses, 'the first redeemer' as a typology of Herod's attempt to kill Jesus, the second Redeemer.

5 Indeed from this pericope, the words 'king' and 'Messiah' are used interchangeably signifying Jesus' Messianic role.

Unlike the wise men from Persia, who had been attracted by the birth of 'Jesus, the king of the Jews', the house of Israel did not even seek to ask where, let alone follow the Magi to find their newly born King. One would have expected, even purely out of self-interest and gain, that they would, at least follow so as to verify the truth of the suggestions made by the Magi since this newly born king was claimed to be their king – i.e., 'the king of the Jews' – who would rescue them from slavery. One can only imagine, from this, the extent to which they had been consumed by their daily, human and earthly affairs thereby remaining entirely apathetic. It is precisely for this reason that St Matthew openly displayed his vehemence against Israel and especially its religious establishment.

Following on from this, it could be said that the most salient detail in this part of the narrative, is this strikingly contrasting reaction, to Jesus, between those residing in Jerusalem and the non-Israelites, in this case the Magi. Indeed it would be no overstatement to claim that the adoration of Jesus by the Gentiles, and His rejection by the house of Israel is at the foreground of the entire Matthean Gospel and culminates in the passion narrative. Whereas one would have expected the house of Israel to receive Jesus with open arms, since He was of Jewish lineage – indeed from Davidic progeny – the Gospel narrates an entirely opposite phenomenon. In this case, it was the foreigners who set off on a long and arduous journey to meet the One, for whom the Jewish nation had long-awaited, exhibiting, in this way an overtly keen receptivity to Jesus, one not evident amongst the Israelites. In setting up this deliberate contrast (*synkrisis*) between the Magi and the Jews, the Gospel emphasizes, in this way, not only the openness of God to all nations but also anticipates Jerusalem's rejection and persecution of the Messiah in the Gospel (cf Mt 23:37-39). Theologically speaking, the Gospel clearly states that the new-born king would embrace the entire world and be king for all, irrespective of class, gender or nationality. In this sense, not only is the propriety of the worship of the Son of God for all the nations clearly underscored but also the fact that God's salvation is a universal one, a blessing for all nations and not just Israel, as indeed God had formerly promised to Abraham and the prophets. Thus, the Gospel beautifully captures the universalism of Christianity in the Magi who prefigure the inclusivity, on the part of God in His *koinonia* with the entire cosmos.

Matthew 2:9-12

The gospel passage continues by noting Bethlehem of Judea as the birthplace of Jesus. That this was the commonly accepted belief regarding where Jesus, as the descendent of David, would be born is suggested throughout the New Testament Scriptures – one example being the following:

"Has not the scripture said that the Messiah is descended from David and comes from Bethlehem, the village where David lived?" (Jn 7:42).

Bethlehem, also known as Ephrathah, and meaning 'the house of bread' was situated on a high fertile grey limestone ridge which had a summit at each end resembling an elongated 'u' shape figure. It was approximately ten kilometers to the south of Jerusalem and was a considerably insignificant town. However its importance lay in its long history, especially since Bethlehem was the city from where David had come and it was from this city that God would send the great deliverer to

His people, Jesus Christ, David's greater son as suggested for example by the prophet Micah:

"But you, O Bethlehem of Ephrathah, who are one of the little clans of Judah, from you shall come forth for me one who is to rule in Israel, whose origin is from of old, from ancient days" (Mic 5:2).

According to the prophecy, the significance of Jesus' birth in Bethlehem, even though His home was Nazareth, lies in that it fulfilled Micah's prediction, thereby further substantiating Jesus' royal Davidic descent and underscoring yet again that He was the awaited saving Messiah. That is to say, the birth of Jesus in Bethlehem served to identify him as the long-awaited Messiah who was of David's line of progeny.

The journey of the Magi to Bethlehem is described as one which was divinely guided, in that the Magi's quest to find Jesus was directed by a star – the very same star which they had formerly seen in the East upon setting off for their journey. This star, which now went before them, emphasized God's continued providence not only for the commencement of the Magi's journey but also for their entire sojourn. Furthermore, the star showed the cosmic importance of Jesus' birth in that, even the stars – i.e., created nature in general – paid tribute to Jesus. In having experienced God's continual presence throughout their journey, coupled with the fact that they were about to see the child, the Magi are depicted in the Gospel as being filled with joy:

"There, ahead of them, went the star that they had seen at its rising, until it stopped over the place where the child was. When they saw that the star had stopped, they were overwhelmed with joy [ἐχάρησαν χαράν μεγάλην σφόδρα]" (Mt 2:9-10).

The joy of the Magi's encounter with the new-born infant is emphatically expressed. Whereas St Matthew could have simply written that the Magi were joyous [simply with one word – ἐχάρησαν], he added three extra words – namely, χαράν μεγάλην σφόδρα [literally 'they rejoiced with an exceedingly great joy] – to emphasize the extremely heightened sense of joy upon meeting the long-awaited Messiah. In finding the One whom they were seeking, they were at once delighted by, and captivated at, the glorious vision of heaven's encounter with the world. Indeed, it is this festive air of the celebratory character of Christmas which is especially evident in the Liturgical tradition of the Orthodox Church.

The result of this overwhelming joy led them to 'worship' Jesus – an action exclusively reserved to the one God in the Old Testament Scriptures. Indeed the threefold repetition of the Greek word for 'worship' – προσκυνέω throughout the pericope (Mt 2:2, 8 & 11) – climaxing in verse eleven, reinforces the honour and worship rendered to the infant Jesus, thereby declaring in the strongest possible ways not only Jesus' royalty but also His divinity. The profundity of this worship is heightened when one remains mindful of the fact that what the Magi saw were not majestic palaces decorated in marble, or a mother crowned like a queen with a diadem or still more, a royal babe clothed in purple and gold, and holding a sceptre. Instead, what they saw was a carpenter's wife dressed in modest clothes; a 'house' (Mt 2:11) fit more for animals than people, and a new-born king dressed in swaddling clothes (cf Lk 2:12). Yet, their doxological attitude was able to transform

the 'strange mystery' right before their eyes, beholding it, now, in an entirely different light – as the very encounter and unity of the heavenly realm with that of the earthly. And so, at the sight of, what the world could call a 'seemingly unworthy boy' lay the grandeur and majesty of the divinity, the ineffable grandeur of God.

Such a depiction by St Matthew, not only beautifully brought to the fore the reality of Christ's divinity – portrayed in the Magi's worship of the child Jesus, but also His humanity – the emphasis, for example on the ordinariness of the boy Jesus with His mother (cf Mt 2:11). That this Theanthropic Christological theme is evident throughout the pericope can be seen by at least one other reference: the symbolism of the gifts bestowed by the Magi to Jesus. As to the specific gifts of gold, frankincense and myrrh – itself the fulfilment of a prophecy from Isaiah⁶ – they betray both the divinity and humanity of Jesus: gold symbolizing royalty; frankincense, divinity; and myrrh, a symbol of the mortification of human flesh, and therefore the child's humanity. In a hymn sung at the Vespers Service of Christmas, we note:

"When the Lord Jesus was born in Bethlehem of Judah, Magi coming from the east worshipped God made man. And eagerly opening their treasures, they offered to Him precious gifts: refined gold, as to the king of the ages, and frankincense, as to the God of all; and myrrh they offered to the Immortal, as to one, three days dead. Come all you nations, and let us worship Him who was born to save our souls".⁷

Therefore in both cases we see that the gifts are an indication that Jesus was both perfect God and perfect man.

Concluding Remarks

From all the above it can be concluded that the joy and marvellous wonder of Christmas lies in that the wall of partition dividing heaven and earth was destroyed once and for all, thereby opening up and inaugurating God's heavenly kingdom within the world. That is, in becoming a human being, Jesus Christ bestowed upon the human person the possibility of becoming 'god' by grace (2Pt 1:4). Indeed, in the birth of Jesus Christ, the mysterious wonder of the divine Godhead was decisively revealed and experienced giving the world a vision of the invisible, ineffable and indescribable God. That is, bearing the express image of the Father (cf Heb 1:3), Jesus Christ's birth in human history, bestowed upon the entire cosmos the possibility of beholding the grandeur of God. And this 'strange paradox' of God becoming human was not an event which concerned only the past, but is significant for the present today, and indeed the future of the world, since, by it, the whole of created human nature was taken out of the narrow and death-begetting boundaries of isolation and inspired with the optimism of deification by grace. It is this unprecedented joy of God who is now Emmanuel, that is, God with us – and indeed forever with us – that the feast of Christmas invites all faithful to experience.

⁶ Cf Is 60:6-7: "A multitude of camels shall cover you, the young camels of Midian and Ephah; all those from Sheba shall come. They shall bring gold and frankincense, and shall proclaim the praise of the LORD. All the flocks of Kedar shall be gathered to you, the rams of Nebaioth shall minister to you; they shall be acceptable on my altar, and I will glorify my glorious house".

⁷ Lity, Vespers of Christmas.

ΓΙΑ ΤΟ ΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΜΦΟΜΑΣΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ *

Τέτοιος ἦταν ὁ ἅγιος ἐκεῖνος Γέροντας, πού ὅταν ἀρρώστησε, τοῦ ἔβαλε ὁ ἀδελφός στοῦ φαγητό, ἀντί γιά μέλι, λιναρόλαδο –πράγμα πού εἶναι βλαπτικώτατο. Καί ὁμως δέν εἶπε τίποτα, ἀλλά ἔφαγε σιωπηλός τήν πρώτη καί τή δεύτερη μερίδα πού τοῦ χρειάζοταν, χωρίς νά κατηγορήσει τόν ἀδελφό του, λέγοντας: «Μέ περιφρόνησε». Καί ὄχι μόνο δέν εἶπε ὅτι τόν περιφρόνησε, ἀλλά δέν τόν λύπησε οὔτε μέ κανένα ἄλλο λυπητερό λόγο. Ὅταν δέ κατάλαβε ὁ ἀδελφός τί εἶχε κάνει, ἄρχισε νά στενοχωριέται καί νά λέει: «Σέ σκότωσα, Γέροντα, καί σύ μου φόρτωσες τήν ἁμαρτία, γιατί δέν εἶπες τίποτα». Μέ πόση πραότητα τοῦ ἀπάντησε λέγοντας: «Μή στενοχωριέσαι, παιδί μου. Ἄν ἤθελε ὁ Θεός νά φάω μέλι, θά ἔβαζες μέλι». Καί ἀμέσως ἀπέδωσε τό γεγονός στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. «Τί ἀνακατεύεις τό Θεό, καλόγερε; Ὁ ἀδελφός ἔκανε τό λάθος καί σύ λές, ἄν ἤθελε ὁ Θεός; Τί σημαίνει αὐτό»; Καί ἀπαντάει: «Ναί, ἄν ἤθελε ὁ Θεός νά φάω μέλι, θά μοῦ ἔβαζε μέλι ὁ ἀδελφός». Καί αὐτό συνέβη, ἐνῶ ὁ Γέροντας ἀρρώστησε τόσο πολύ, ὥστε νά μήν μπορεῖ γιά πολλές ἡμέρες νά φάει τίποτα. Καί ὁμως, παρόλα αὐτά, δέν ἀγανάκτησε ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ, ἀλλά ἀπέδωσε τό λάθος στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἀναπαύτηκε. Πολύ σωστά ἔλεγε ὁ Γέροντας. Γιατί ἤξερε καλά ὅτι, ἄν ἤθελε ὁ Θεός νά φάει μέλι, καί τό βρωμόλαδο θά τό ἔκανε μέλι.

Ἐμεῖς ὁμως γιά κάθε πράγμα θεωροῦμε ὑπεύθυνο τόν ἀδελφό μας, κατηγορώντας τον ὅτι μᾶς περιφρονεῖ καί ὅτι ἐνεργεῖ χωρίς συνείδηση. Καί ἄν ἀκούσουμε ἕνα λόγο ἀποδιδοντάς τον ἀμέσως σέ κακή πρόθεση, λέμε: «Ἄν δέν ἤθελε νά μή πληγώσει, δέν θά τό ἔλεγε». Ποῦ νά βρεθεῖ ὁ ἅγιος ἐκεῖνος πού εἶπε γιά τό Σεμεῖ «Ἀφήστε τον νά καταραστεῖ, γιατί ὁ Θεός τοῦ εἶπε νά καταραστεῖ τό Δαυῖδ» (Βας. 16, 10).

Τόν φρονιά πρόσταξε ὁ Θεός νά καταραστεῖ τόν Προφήτη; Πῶς λοιπόν τοῦ μίλησε ὁ Θεός; Ἀλλά ὁ Προφήτης σάν σοφός καί ἐπειδή ἤξερε, ὅτι τίποτα ἄλλο δέν ἐλκύει τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ στήν ψυχή ὅπως οἱ πειρασμοί, καί μάλιστα ὅταν ἔρχονται ἐπί πλέον σέ καιρό δοκιμασίας καί δύσκολης περιστάσεως, ἔλεγε: «Ἀφήστε τον, νά καταριέται τό Δαυῖδ, γιατί τοῦ εἶπε ὁ Κύριος νά τό κάνει». Γιατί; «Μήπως δεῖ ὁ Θεός τήν ταπεινώσή μου καί μοῦ ἀποδώσει καλό ἀντί γιά τήν κατάρα του». Βλέπεις μέ πόση σύνεση ἐνεργοῦσε ὁ Προφήτης; Γι' αὐτό καί διαφωνοῦσε μ' ὅσους ἤθελαν νά τόν ὑπερασπισθοῦν λέγοντας: «Γιατί ἀσχολεῖσθε μέ μένα, παιδιά τῆς Σαρούϊας; Ἀφήστε τον νά καταριέται, γιατί ὁ Κύριος τόν παρακίνησε».

Ἐμεῖς ὁμως δέν ἀνεχόμαστε νά ποῦμε γιά τόν ἀδελφό μας: «Ὁ Κύριος τόν παρακίνησε», ἀλλά ἄν ἀκούσουμε ἕνα λόγο, ἀμέσως νιώθουμε ὅπως οἱ σκύλοι. Ρίχνει κανεῖς ἐπάνω τους πέτρα καί ἀφήνουν αὐτόν πού τούς πετροβόλησε καί δαγκώνουν τήν πέτρα. Ἔτσι κάνουμε καί ἐμεῖς. Ἐγκαταλείπουμε τό Θεό, πού ἐπιτρέπει νά μᾶς βροῦν συμφορές γιά νά καθαριστοῦμε ἀπό τίς ἁμαρτίες μας καί τά βάζουμε μέ τόν ἀδελφό μας λέγοντας: «Γιατί μοῦ τό ἔπε; Γιατί μοῦ τό ἔκανε»; Καί ἐνῶ μποροῦμε ἀπ' αὐτά νά ἔχουμε μεγάλη ὠφέλεια, βλάπτουμε τόν ἑαυτό μας, χωρίς νά καταλαβαῖνουμε ὅτι ὅλα γίνονται μέ τήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιά τό συμφέρον τοῦ καθενός. Ὁ Θεός νά μᾶς χαρίσει σύνεση μέ τίς εὐχές τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

THAT A PERSON SHOULD BLAME HIMSELF *

87. When that holy elder was sick, his brother put linseed in his food, instead of honey. It is most detrimental. The elder, however, said nothing. He silently ate the first plate and a second as required. Not only did he not blame his brother, saying that he disdained him. Not only did he not do such a thing, but did not even upset him by saying something. When the brother realised what he had done, he was upset, saying, "I've murdered you, Abba, and you placed the sin on me, by keeping silent". With what great gentleness he replied saying, "Do not be upset, my child, if God wanted me to eat honey, you would have put honey in the food". So, he immediately referred the matter to God. "What has God to do with it, good elder? This was a mistake of the brother and you say, "If God wanted?" What does this mean?" He said, "Yes, if God wanted me to eat honey, my brother would have put honey on". All this happened when the elder was so sick he could not eat anything for many days and yet he was not upset with his brother, but referred it to God and was at rest. The elder spoke rightly, as he knew very well that if God wanted him to have honey, he could transform the stinking oil into honey.

88. However, we consider our neighbour responsible for everything, accusing him of despising us and acting against his conscience. If we hear a word, we immediately pervert it saying, "If he did not want to hurt me, he would not have said that". Where is the saint who said about Shimei, "Let him curse, because the Lord has said to him, 'Curse David'" (2 Sam. 16:10). God told a murderer to curse the prophet. How did God say that? Yet, the prophet, as one with knowledge and aware that nothing else draws God's mercy to the soul, other than temptations, and especially in time of affliction and trouble, said, "Let him curse David because the Lord has said unto him". Why so? "Perhaps God will see my humiliation and will render me good for his curse". See the wisdom with which the prophet acted. This is why he did not agree with those who wanted to punish the curser. He said, "What have I to do with you, you sons of Zeruah? So, let him curse because the Lord has said to him, 'Curse David'" (2 Sam 16:10).

However, we do not allow ourselves to say about our brother that "The Lord told him to say it". When we hear something, we immediately react like a dog who, when somebody throws it a stone, forgets the person who threw it and runs after the stone to bite it. That is how we react. We abandon God who permits us opportunities to purify ourselves from our sins and we run to our neighbour saying, "Why did you speak to me like that? Why did you do this to me?" Whereas we could get great benefit from all this, we do the opposite, that is, plot against ourselves, being unaware that everything happens to us for our good, through the providence of God. Let God grant us understanding through the prayers of the saints.

To Him belongs the glory for ever. Amen.

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββᾶ Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

* Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life*. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας
κ.κ. Στυλιανού

Κατά τον μήνα Νοέμβριον, ὁ Σεβασμιώτατος:

—Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ἀρχιδιάκονο Σωφρόνιο, μετέβη εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Ἁγ. Εὐφημίας Bankstown, ὅπου παρηκολούθησε τὸν Διαγωνισμό Δημόσιας Ὀμιλίας (Public Speaking) μαθητῶν τοῦ ὡς ἄνω Κολλεγίου. Εἰς τὸ τέλος συνεχάρη τοὺς βραβευθέντας, εὐχόμενος καλὴν πρόοδον (1-11-05).

—Ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τὸν Γενικό Διευθυντὴ τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς Κύπρου κ. Μ. Μιχαηλᾶ μετὰ συνεργάτου του, προκειμένου νὰ ἠχογραφῆσει μῆνυμα τοῦ Σεβασμιωτάτου σχετικῶς μὲ τὸν καθιερωμένο Ῥαδιομαραθώνιο τῆς Τραπεζῆς γιὰ φιλανθρωπικούς σκοπούς (2-11-05).

—Μετέβη εἰς τὴν ἐπὶ τὴν ἐκδρομὴν τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς μας εἰς τὴν περιοχὴν Vision Valley N.N.O. Κύριος ὁμιλητὴς ἦτο ὁ Διάκονος π. Κύριλλος Ζήσης, Διευθυντὴς τοῦ ἴδ. Γραφείου του, μὲ θέμα: «Ἐρωσὺνη καὶ Θ. Λειτουργία». Ἀκολούθησε σχετικὴ συζήτηση ἐπὶ τοῦ θέματος, ἐπελόγησε δὲ ὁ Σεβασμιώτατος (5-11-05).

—Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀπολλωνιάδος ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν καὶ συμμετεῖχε εἰς τὸ διοργανωθέν ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου 29ο «Walk- A-Thon» ὑπὲρ ἐνισχύσεως τοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ ὅποσον ἐπραγματοποιήθη εἰς τὴν Ἑνορίαν Ἁγ. Στυλιανοῦ Sutherland. Τὸ συγκεντρωθέν ποσὸν ἀνῆλθεν εἰς 30.000 δολλάρια.

—Ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τὸν κ. Κων. Γαβρᾶ, ἐκ τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

—Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ταξιαρχῶν Crows Nest (7-11-05).

—Μετέβη εἰς Μελβούρνην ὅπου ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Νεκταρίου Fawker.

—Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Νεκταρίου εἰς Rockhampton (20-11-05).

—Ἐδέχθη εἰς ἐθιμοτυπικὴν ἐπίσκεψιν τὸν κ. Grath Hunt, Ὑπατον Ἀρμοσπὴν τῆς Αὐστραλίας εἰς τὴν Κύπρον.

—Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ, παρέστη εἰς Δεῖπνον ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου, τὸ ὅποσον ἔλαβε χώρα εἰς τὸ Sports Hall of Fame τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὴν περιοχὴν Brighton-

Μὲ πρωτοβουλία τοῦ φιλέλληνοσ Βουλευτοῦ Bankstown κ. Tony Stewart, ὠργανώθηκε εἰς τὸ Sports Hall of Fame τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὴν περιοχὴν Brighton-Le-Sands Δεῖπνον ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου (22-11-05).

Le-Sands. Ἡ ἐκδήλωση ὠργανώθηκε μὲ πρωτοβουλία τοῦ φιλέλληνοσ Βουλευτοῦ Bankstown κ. Tony Stewart, ὁ ὅποιος καὶ ἐξετέλεσε χρεὴ Συμποσιάρχου. Παρέστησαν ὁ Premier NNO κ. Morris Iemma, ἡ Ὑπουργὸς Παιδείας κ. Carmel Tebbutt, ὁ Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης κ. Tony Kelly, ὁ Ὑπουργὸς Προγραμματισμοῦ κ. Frank Sartor, ὁ ὁμογενειακὸς Ὑπουργὸς Ὑγείας κ. Ἰω. Χατζηστέργος, ὁ Δήμαρχος Rockdale κ. Moselmane, στελέχη καὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, κ.ἄ. Τὴν σπουδαιότητα τοῦ ρόλου τῆς μοναδικῆς ἐν τῷ Νοτίῳ Ἡμισφαιρίῳ Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς μας Σχολῆς τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου, ἐξήραν κατὰ τάς ὁμιλίας των, τόσοσ ὁ κ. Iemma, ὅσον καὶ ἡ Ὑπουργὸς Παιδείας καὶ ὁ Δήμαρχος Rockdale. Τέλος ὠμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ ὅποιος εὐχαρίστησε τοὺς παρευρεθέντας ἐπισήμους καὶ τοὺς ὑποστηρικτάς τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ποσὸν τὸ ὅποσον ἀπέφερε ἢ ἐν λόγω ἐκδήλωσις ἀνῆλθε εἰς 25.000 δολλ. (22-11-05).

—Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Εὐστ. Παλάσση καὶ συνεζήτησαν τρέχοντα θέματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς (23-11-05).

—Μετέβη εἰς Μελβούρνην ὅπου ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν πανηγυριζοντα Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Αἰκατερίνης Malvern (24-11-05).

—Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ καὶ τὸν Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Ἱ. Τσιγκούνη, παρέστη εἰς τὸ καθιερωμένον ἐπ' ὄνομασθηρίοις του ἐπίσημον Δεῖπνον εἰς τὸ Χῶλ Δεξιώσεων «Ultima on Keilor». Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων ἦσαν ὁ ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Κ. Κόντης, ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. Ἀ. Rose μετὰ τῆς συζύγου του, τὸ ζεῦγος Κ. καὶ Γεν. Γούλα, κ.ἄ. Κύριος ὁμιλητὴς ἦτο ὁ Αἰδεσ. π. Δούκας Γεωργαλᾶς, Τελετάρχης δὲ ὁ ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Διον. Κρινᾶς. Ἡ ὄλη ἐκδήλωση πλαισιώθηκε μὲ χορούς ἀπὸ τὰ συγκροτήματα τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Κολλεγίου μας «Ἅγιος Ἰωάννης» καὶ τῆς «Ποντιακῆς Ἑστίας» (25-11-05).

—Συνελειτούργησε μετὰ τοῦ Θεοφ. Δέρβης εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Ναὸν Ἁγ. Εὐσταθίου Stη Melbourne, καὶ ἐχειροτόνησε εἰς Πρεσβύτερον τὸν Διάκονον π. Κύριλλον Ζήσην, ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καὶ Διευθυντὴν τοῦ ἴδ. Γραφείου του, ὁμιλήσας καταλλήλως.

—Εὐλόγησε τοὺς γάμους τῶν Γερ. Παντελιοῦ καὶ Φαν. Σταθάτου (26-11-05).

Ἀπὸ τὴν ἀπονομὴν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸν διαπρεπῆ Ἰατρὸ-Γαστρεντερολόγο κ. Στ. Μυστιλῆ, ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐπίσημου Δεῖπνου ἐπὶ τοῖς ὄνομασθηρίοις του (Σύδνεϋ 27-11-05).

—Ελειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγ. Στυλιανοῦ Sutherland καί ἐν συνεχείᾳ παρηκολούθησεν ἑορταστικό πρόγραμμα καί παρεκάθησε σέ κοινή τράπεζα μετά τῶν συνεργατῶν τῆς Ἑνορίας.

Ἀπό τήν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ Διακόνου π. Κυρίλλου Ζήση, ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καί Διευθυντοῦ τοῦ Ἱδ. Ἰραφειοῦ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ.κ. Στυλιανοῦ (26-11-05).

—Παρεκάθησεν εἰς τό ὑπό τῶν Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων Σύνδεῦ διοργανωθέν ἐπίσημο Δείπνον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Ὀνομαστηρίων του εἰς τό Palais Reception. Ὁμιλητής εἰς τήν ἐκδήλωσιν ἦτο ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου Δικηγόρος κ. Εὐστ. Κονδυλιός, ὁ ὁποῖος ὠμίλησε διά τόν ἑορτάζοντα Ποιμενάρχην μας. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀπήντησε καταλλήλως, εὐχαριστήσας ὅλους τοὺς παρευρισκομένους. Κατά τήν διάρκειαν τοῦ Δείπνου, ὁ Σεβασμιώτατος ἀπένευσε τόν Σταυρόν τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τόν διαπρεπή Ἰατρό-Γαστρεντερολόγο κ. Σταῦρο Μύστιλη, ὁμιλήσας καταλλήλως διά τό ἔργο καί τήν προσφοράν του εἰς τήν ἰατρικὴν ἐπιστήμην καί εἰς τό κοινωνικόν σύνολον. Ὁ Δρ Μύστιλης ἀπήντησε εὐχαριστήσας διά τήν τιμὴν. Καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα ἐξετέλεσαν ὁ Μουσικοσυνθέτης κ. Εὐ. Παπαγεωργίου, ὁ ὁποῖος παρουσίασε μελοποιημένα ποιήματα τοῦ Σεβασμιωτάτου μέ τήν συμβολή τῆς Σοπράνο κ. Μίνας Καναρίδη, τῆς Χορωδίας τοῦ κ. Γ. Κομπῆ καί τοῦ Κιθαρίστα κ. Μ. Henry. Χρῆ τελετάρχου ἐξετέλεσεν ἄψογα, ὅπως πάντα, ὁ ἐπίσης ἑορτάζων π. Στ. Σκούτας, παρέστησαν δέ ὁ Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος, ὁ Sir Arthur George, Μέγας Εὐεργέτης τῆς Σχολῆς, ὁ κ. Μιχ. Διαμαντῆς, ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, τὰ ἀνήμια τοῦ Σεβασμιωτάτου Σπύρος καί Φρίντα Μυγιάκη, ἄλλοι ἐπίσημοι καί ὑπὲρ τοὺς 480 συνδαιτημόνας (27-11-05).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἑσπερινό εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναό τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου Gladesville καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε σέ κοινή τράπεζα μεθ' ὄλων τῶν πιστῶν (29-11-05).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεΐμ

Κατά τόν μῆνα Νοέμβριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

—Ἐδέχθη τόν ἐκ Πάτμου Καθηγητὴν Βυζαντινῆς Μουσικῆς καί Ἱεροψάλτην κ. Ἰάκωβον Γιαμαῖον μετά τῆς συζύγου του Στυλιανῆς.

—Ἐπίσης ἐδέχθη τόν ὑποψήφιον Φοιτητὴν κ. Carlos Nacher (1-11-05).

—Ἐίχε συνεργασίαν μετά τοῦ ὑπευθύνου τῆς βιβλιοθήκης κ. Chris Harvey καί ἐν συνεχείᾳ μετά τοῦ π. Ἀγγ. Ἀλιφιερᾶκη (2-11-05).

—Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον συμμετέσχε εἰς τό κατ' ἔτος διοργανούμενον Walk-A-Thon, ὑπὲρ ἐνισχύσεως τοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς (6-11-05).

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ὄργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς διά τόν ἑορτασμόν τῶν Θεοφανείων εἰς τό Yarra Bay (7-11-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ταξιάρχου Μιχαήλ Nth Sydney.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἑσπερινόν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νεκταρίου Burwood (8-11-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν (9-11-05).

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκδόσεως τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς (10-11-05).

—Ἐδέχθη τόν Διευθυντὴν τοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Στυλιανόν Μαγδαλόπουλον.

Ἐπίσης ἐδέχθη τοὺς Αἰδεο. π. Παναγ. Πρωτοψάλτην καί π. Σωτήριον Παπαφιλόπουλον καί ἀργότερον τόν Πρόεδρον

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

Καί ἐφέτος, ὅπως κάθε χρόνο, ἐπιθυμῶ νά εὐχαριστήσω ἀπό τῆς στήλης τοῦ Περιοδικοῦ μας ὅλους ἐκείνους πού εἶχαν τήν καλωσύνη νά μοῦ ἐκφράσουν τὰ εὐγενῆ των αἰσθήματα κατά διαφόρους τρόπους ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ὀνομαστηρίων μου. Ἀσφαλῶς θά ἀπαντοῦσα εἰς ἕνα ἕκαστον χωριστά, ἀλλ' ἀτυχῶς τό πλῆθος τῶν καθημερινῶν μου καθηκόντων δέν μοῦ τό ἐπιτρέπει.

Ὡς ἐκ τούτου, ὑποχρεοῦμαι νά καταφύγω εἰς αὐτήν τήν γενικήν ἔκφρασιν τῆς ἐν προκειμένῳ εὐγνωμοσύνης μου, καί παρακαλῶ ὅλους νά βεβαιωθοῦν διά τήν εὐκρίνεια τῶν εὐχαριστιῶν καί τῶν εὐχῶν μου.

Εἶθε ὁ Κύριος τῶ δυνάμεων νά ἀνταποδίδει εἰς ἕνα ἕκαστον κατά τή καρδίαν του, καί νά παρέχει πρὸς ὅλους τὰς παντοίας δωρεάς Του, διά πρεσβειῶν τοῦ προστάτου μου Ἁγίου Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγονός.

+ Α.Σ.

τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγ. Νεκταρίου Burwood μετά τοῦ Γραμματέως αὐτῆς κ. Ἰωάν. Τομαρά καί συνεζήτησαν διά θέματα τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος (11-11-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ταξιάρχου Μιχαήλ Nth Sydney καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν μετά τῶν πιστῶν εἰς τό ἐπίσημον γεῦμα (13-11-05).

–Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Ν.Ν.Ο..

Ἐδέχθη τόν Ἱεροψάλτην κ. Γεώργ. Κομπῆν μετά τοῦ μουσικο-συνθέτου κ. Εὐαγγ. Παπαγεωργίου.

Ἐπίσης ἐδέχθη τούς ὑποψηφίους φοιτητάς διά τήν Θεολογικὴν Σχολήν κ.κ. Steve Sleinan καί Δημήτριον Συριώτην (14-11-05).

–Ἐδέχθη τόν ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Αἰδεσ. π. Costotse Duru (15-11-05).

–Μετέβη εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Στυλιανοῦ Sutherland καί ἐπιθεώρησε τὰς ἐργασίας ἐπεκτάσεως τοῦ Ἱ. Βήματος (16-11-05).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς διά τήν ἔκδοσιν τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς (17-11-05).

–Ἐχοροστάτησε καί ὠμίλησε καταλλήλως κατὰ τήν Ἑσπερινὴν θ. Λειτουργίαν εἰς τόν Καθεδρικόν Ἱερόν Ναόν, ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτασμῶν διά τήν συμπλήρωσιν 50 ἐτῶν ἀπὸ τήν ἑναρξιν τῶν Κατηχητικῶν Σχολειῶν εἰς τήν Ἱ. Αρχιεπισκοπὴν Αὐστραλίας, καί εἰς τήν ὁποίαν παρέστησαν ὅλοι οἱ Κατηχηταί, παλαιοί καί νέοι, καί μέλη τῆς Χριστιανικῆς Ἐνωσεως μέ ἐπικεφαλῆς τόν Καθηγητὴν Ἰατρὸν κ. Μιχ. Ἀντωνιάδην. Ἐν συνεχείᾳ, εἰς τήν Αἴθουσα τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς, παρετέθη Δεξίωσις πρὸς τιμὴν ὄλων τῶν Κατηχητῶν (18-11-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Newtown (20-11-05).

–Ἐδέχθη τούς Αἰδεσιμ. Οἰκονόμον π. Λυσίμαχον Κώστογλου καί π. Σταῦρο Καρβελά καί συνεζήτησαν τό θέμα τῆς Κατηχήσεως διά τούς προσερχομένους εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν.

–Παρεκάθησεν, συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον, εἰς Δεῖπνον, εἰς τό Hall of Fame εἰς τό Brighton, τό ὁποῖον ὀργάνωσεν ὁ Βουλευτῆς κ. Tony Stewart, ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καί εἰς τό ὁποῖον παρεκάθησαν ὁ Premier Ν.Ν.Ο. κ. Morris Iemma, πολλοί Ὑπουργοί τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Δήμαρχος Rockdale ἀρκετοί Σύμβουλοι τῆς Δημαρχίας καί ἄλλοι Ἕλληνες ἐπιχειρηματίες (22-11-05).

–Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τόν κ. Εὐστάθιον Κονδυλιόν, Δικηγόρον, καί τούς Αἰδεσ. π. Ἀθανάσιον Γιάτσιον καί π. Ἄγγελον Δραπανιώτην (23-11-05).

–Προήδρευσε Συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς διά τήν ἔκδοσιν τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Μ. Ἑσπερινόν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγίας Αἰκατερίνης Mascot (24-11-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Μ. Ἑσπερινόν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγίου Στυλιανοῦ Sutherland (25-11-05).

–Ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἁγ. Στυλιανοῦ ἐλειτούργησε εἰς τόν Καθεδρικόν Ἱερόν Ναόν, ὠμίλησε καταλλήλως διά τόν Ἅγιον, ἀλλὰ καί διά τόν ἑορτάζοντα Ποιμενάρχην μας κ.κ. Στυλιανόν καί ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη εἰς τήν Αἴθουσα τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς, ἐκ προσώπου τοῦ Σεβασμιωτάτου, τὰς συγχαρητηρίου εὐχὰς τῶν πιστῶν.

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγίου Στεφάνου Hurlstone Park καί ἐτέλεσε τό 40νθήμερον μνημόσυνον τοῦ ἐκ τῶν παλαιῶν συνεργατῶν τῆς Ἱερᾶς Αρχιεπισκοπῆς ἀειμνήστου Βασιλείου Μπαραλοῦ.

Τό ἐσπέρας παρεκάθησεν μέ πλῆθος κόσμου εἰς τό πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑορτάζοντος Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας Δεῖπνον, τό ὁποῖον διοργανῶνουν κατ’ ἔτος οἱ Ἑνορίες-Κοινότητες τοῦ Σύνδευ (27-11-05).

–Παρεκάθησεν εἰς τήν Συνεδρίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

τῶν Γηροκομείων τῆς Βασιλειάδος (29-11-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀποστόλου Ἀνδρέου Gladsville (30-11-05).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ

Κατὰ τόν μῆνα Νοέμβριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐδέχθη τόν Δήμαρχον Πρεσπῶν κ. Λάζαρον Ναλπαντιδῆν, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Νικολάου Κωνσταντινίδη ἐντεῦθεν.

Ἐδέχθη τόν αἰδεσ. Σπυριδῶνα Βρεττόν, κληρικόν τῆς Μητροπόλεως Λευκάδος (2-11-05).

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν αἰδεσ. π. Χρήστου Δημολιάνη καί κ. Κων/νου Κόντη, ἐπεσκέφθη τό Κολλέγιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καί παρηκολούθησε τήν ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν ἀνεγέρσεως τοῦ Γυμναστηρίου.

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν ἐπὶ τῇ ἑναποθέσει τῶν ἱερῶν Λειψάνων τῶν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης εἰς τόν ὁμόνυμον ἱερόν Ναόν εἰς Bentleigh (3-11-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ.Ν. τῶν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Bentleigh. Μετά τῆς θείας Λειτουργίας μέ τούς ἱερεῖς, τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καί τήν Φιλόπρωχον, παρεκάθησαν εἰς γεῦμα.

–Εἰς τό ἐστιατόριον «Πάννης - Kew Receptions», εὐλόγησε τόν ἄρραβῶνα τῆς Ἀμαλίας Βρεττάκου, κόρης τοῦ αἰδεσ. π. Νικολάου

Ἀπὸ τὸν Ἀρχιερατικόν Συλλεῖτουργον εἰς τόν κατάμεστον Αρχιεπισκοπικόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου ἐπ’ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Στυλιανοῦ καθ’ ἡν ὁ Σεβασμιώτατός μας ἄγει τὰ ὀνομαστήριά του (Μελβούρνη 26-11-05).

Ἀπὸ τὸν ἐπίσημον δεῖπνον ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὸ Ultima Reception τῆς Μελβούρνης (25-11-05).

Βρεττάκου μέ τόν Collin Spilman καί διεβίβασε πρός αὐτούς τās εὐχάς τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας (6-11-05).

—Ἐδέχθη τόν κ. Κων/νον Τσιγκούνη μετὰ τῆς συζύγου καί τῶν τέκνων αὐτοῦ ἐκ Σύδνεϋ συνοδευομένους ὑπό τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἰακώβου Τσιγκούνη ἀδελφόν αὐτῶν ἐνταῦθα.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν ἱ.Ν. τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν εἰς Mentone καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον (7-11-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα ἱ.Ν. τῶν Ταξιαρχῶν Mentone παρουσίᾳ πλήθους πιστῶν.

—Μετὰ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Ἰακώβου Τσιγκούνη ὑπεδέχθησαν εἰς τό ἀεροδρόμιον τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν προερχόμενον ἐκ Σύδνεϋ.

—Εἰς τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, κατὰ τόν ὅποιον ἐχοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος, παρέστη συμπροσευχόμενος ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι (8-11-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Fawkner παρουσίᾳ πλήθους πιστῶν. Μετὰ τὴν θεία Λειτουργία προέστη λιτανεύσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνης καί τῶν ἱερῶν λειψάνων ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τό χῶλλ παραπλεύρως τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ.

Τό ἀπόγευμα προέπεμψεν εἰς τό ἀεροδρόμιον τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐπιστρέφοντα εἰς Σύδνεϋ (9-11-04).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος εἰς τόν ἱ.Ν. τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St Albans. Μετὰ τόν Ἑσπερινόν ἡ Φιλόπτωχος παρέθεσεν δεῖπνον (11-11-05).

—Τό ἀπόγευμα εἰς τόν ἱ.Ν. τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης εὐλόγησε τόν γάμον τῶν Παναγιώτου Παπαδημητροπούλου, υἱοῦ τοῦ αἰδεσ. π. Ἀνδρέα Παπαδημητροπούλου καί Ἄνης Καραγιάννη, διαβιβάσας πρός αὐτούς τās εὐχάς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (12-11-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Fawkner παρουσίᾳ πλήθους πιστῶν, ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς τό ἐπίσημον γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (13-11-05).

—Προέστη ἱερατικῆς Συνάξεως εἰς τό Ἑνοριακόν Κέντρον τῆς Ὑπαπαντῆς, καί τὴν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα μεθ' ὄλου τοῦ ἱεροῦ κλήρου, τό ὅποιο παρέθεσεν ἡ Ἑνορία τῆς Ὑπαπαντῆς (14-11-05).

—Ἐδέχθη τόν διάκονον π. Κύριλλον Ζήσην ἐκ Σύδνεϋ.

Προέστη συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς (15-11-05).

—Ἐδέχθη τόν αἰδεσ. π. Ἀποστόλον Ἀποστολέλλην, συνταξιούχον κληρικόν, καί ἀνεκοίνωσε εἰς αὐτόν ὅτι ἀναλαμβάνει καθήκοντα, κατ' ἐντολήν τοῦ Σεβασμιωτάτου, εἰς τόν ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Sunshine.

Τό ἑσπέρας ἐδέχθη τριμελῆ ἐπιτροπὴν τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Box Hill ἀπαρτιζομένην ὑπό τῶν κ.κ. Νικόλαον Φαρλέκκαν, πρόεδρον, Σωτήρην Σαρδέλλην, ταμίαν καί Γεώργιον Στουπᾶν, γραμματέα, οἱ ὅποιοι προσεκόμισαν πρός ἔγκρισιν ἀρχιτεκτονικά σχέδια ἐπεκτάσεως τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν Ναοῦ (16-11-05).

—Ἐδέχθη τόν αἰδεσ. π. Σταῦρον Παπαδημητρίου, συνταξιούχον ἱερέα ἐκ τῆς Μητροπόλεως Φλωρίνης.

Προέστη συνεδριάσεως τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καί τῆς Φιλοπτώχου τοῦ ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Sunshine μετὰ τοῦ νεοδιορισθέντος ἱερέως π. Ἀποστόλου Ἀποστολέλλη (17-11-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους Templestowe, καί τὴν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα ὀργανωθέν ὑπό τοῦ κ. Ἀνδρέα Γεωργίου διὰ τὴν Θεολογικὴν μας Σχολὴν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν

εἰς τόν ἱ.Ν. τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου εἰς North Balwyn. Μετὰ τόν Ἑσπερινόν ἡ Φιλόπτωχος παρέθεσεν δεῖπνον πρός τιμὴν τοῦ Θεοφιλεστάτου καί τῶν κληρικῶν (20-11-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα ἱ.Ν. τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου εἰς North Balwyn.

Τό ἀπόγευμα ἐδέχθη τόν Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Κυριακὸν Σταυρονικητιανόν Καθηγούμενον τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Springwood τῆς Ν.Ν.Ο. καί τό ἑσπέρας παρηκολούθησε τὴν μηνιαία ὁμιλία εἰς τὴν νεολαία τοῦ π. Ἠλία Κεντρωπῆ (21-11-05).

—Ἐδέχθη τὴν κα. Γεωργία Καρογιάννη ἡ ὁποία πρόκειται νὰ μεταβεῖ εἰς Βραζιλίαν μετὰ τὴν ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου διὰ τὴν Συνέλευσι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καί συνεζήτησε λεπτομερείας τινὰς τοῦ ταξιδίου.

Παρουσία τοῦ κ. Κωνσταντίνου Κόντη, ἐδέχθη τόν αἰδεσ. π. Χρῆστον Θεοδωρίδην καί τούς κ.κ. Ἰωάννην Βουρδαμῆν, Πρόεδρον καί Θεόδωρον Λάζαρην, σύμβουλον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Geelong καί συνεζήτησε μετ' αὐτῶν τὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζουν μετὰ τὸν διορισμὸ τοῦ νέου ἱερέως (22-11-05).

—Τό ἀπόγευμα ἐδέχθη τόν ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Παναγ. Καραλῆν συνοδευόμενον ὑπό τοῦ φοιτητοῦ αὐτῆς ἐκ Μελβούρνης Χρήστου Μανέβσκη (23-11-05).

—Τό ἀπόγευμα συνοδευόμενος ὑπό τοῦ αἰδεσ. π. Ἀνδρέα Παπαδημητροπούλου ὑπεδέχθησαν εἰς τό ἀεροδρόμιον τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν προερχόμενον ἐκ Σύδνεϋ.

Κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν ἱ.Ν. τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης κατὰ τόν ὅποιον ἐχοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ Θεοφιλέστατος παρέστη συμπροσευχόμενος ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι (24-11-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα ἱ.Ν. τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Malvern καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

Τό ἑσπέρας, συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον, παρέστη εἰς τό ἐπίσημον δεῖπνον τῶν ὀνομαστηρίων τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τό Ultima Reception (25-11-05).

—Συνελειτούργησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Στυλιανοῦ εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγίου Εὐσταθίου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ὀνομαστηρίων του.

Τὴν μεσημβρίαν παρεκάθησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς γεῦμα τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσα τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καί τό ἑσπέρας παρέστη εἰς τὴν γαμήλιο δεξίωσιν τοῦ Γερασίμου Παντελιοῦ καί τῆς Φανῆς Σταθάτου, εὐλόγησε τὴν Τράπεζα καί τούς διεβίβασε τās εὐχάς τοῦ Σεβασμιωτάτου (26-11-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ἱ.Ν. τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος εἰς Thomastown. Μετ' αὐτοῦ συνελειτούργησε ὁ νεοχειροτονηθεὶς π. Κύριλλος Ζήσης. Μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία οἱ οἰκεῖοι του παρέθεσαν γεῦμα εἰς τό ὅποιον παρεκάθησεν ὁ Θεοφιλέστατος καί πολλοὶ συγγενεῖς καί φίλοι αὐτοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν ἔναντι τοῦ ἱ. Ναοῦ (27-11-05).

—Ἐδέχθη τό ζεῦγος Εὐστρατίου καί Καλλιόπης Ἀξῆ (28-11-04).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου Nunawading (29-11-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου Nunawading. Τὴν μεσημβρίαν εἰς τὴν προσκοπικὴν αἴθουσαν τῆς περιοχῆς, ἡ Φιλόπτωχος παρέθεσεν γεῦμα εἰς τόν Θεοφιλέστατον, τούς ἱερεῖς οἱ ὅποιοι συνελειτούργησαν μετ' αὐτοῦ καί εἰς ἱκανὸν ἀριθμὸν πιστῶν (30-11-05).

Γ΄- Ε΄ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνησης τοῦ Θεοφιλεστάτου** **Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατά τόν μήνα Νοέμβριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

– Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (1-11-05).

– Ἐτέλεσεν, εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Γεωργίου Thebarton, τήν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τοῦ ἀειμνήστου Γ. Σινάνη, πάππου τοῦ Αἰδесо. π. Σωτηρίου Παπαφιλοπούλου (2-11-05).

– Συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Αἰδесо. π. Ἰωάννου Ψάλιου, παρέστη εἰς τήν ἐπίσημον ἐγκατάστασιν, ἐν Concordia College Chapel, τοῦ Αἰδесо. Graham Vawser ὡς νέου ἐπικεφαλῆς τῆς Uniting Church of South Australia (3-11-05).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Παντελεήμονος Glenelg ἐπί τῆς μνήμης τοῦ προστάτου τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου ἱερομάρτυρος Νικάνδρου, Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας (4-11-05).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect (6-11-05).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood ἐπί τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καί Γαβριὴλ.

– Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τήν ἑορτάζουσαν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park (8-11-05).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τήν ὡς ἄνω πανηγυρίζουσαν Ἱεράν Μονὴν καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησεν ἐόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (9-11-05).

– Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν Δήμαρχον Πρεσπῶν, κ. Λάζαρον Ναλπαντίδη, συνοδευόμενον ὑπὸ ἀξιωματούχων τοῦ Ἑλληνομακεδονικοῦ Συλλόγου Ν. Α. «Η ΦΛΩΡΙΝΑ» (11-11-05).

– Παρέστη μετὰ τοῦ Δημάρχου Πρεσπῶν εἰς τὴν πανηγυρικὴν χοροεσπερίδα τοῦ ὡς ἄνω Συλλόγου ἐπί τῆς ἐπετειῆς τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Φλωρίνης ἀπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγὸν καί εὐλόγησε τὸ δεῖπνον μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (12-11-05).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg μετὰ δέ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας ἐτέλεσε τὸ 40ήμερον μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Χρήστου Σιάπαντα, διακονήσαντος ἐπὶ σειράν ἐτῶν τὴν Ἑνορίαν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ μέλους τοῦ Ἑνοριακοῦ Συμβουλίου.

– Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, τὸ Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος τῆς νεοφωτίστου Σταματίας Σκάρπου (13-11-05).

– Ἐτέλεσε τὸ Ἱερὸν Εὐχέλαιον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀσθενούντος Ἐμμανουὴλ Κλημέντου.

– Ἐτέλεσε τὸν Ἁγιασμόν τῶν Ἐγκαινίων τῆς ἐν Ἀδελαΐδι δανειστικῆς βιβλιοθήκης τοῦ Αἰδесо. Οἰκονόμου π. Ἐμμανουὴλ Ζαΐκη, Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου Port Pirie, οἰκουροῦντος ἐνταῦθα (14-11-05).

– Ἐδέχθη τὰς ἐκ Ντάργουιν κ. Νικολέτα Νικολάκη, σύζυγον τοῦ Προέδρου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Νικολάου Ντάργουιν κ. Ἰωάννου Νικολάκη, καί κ. Εἰρήνην Σκιλλᾶ, μετὰ τῆς κ. Εἰρήνης Ἀμπελᾶ, ἐντεῦθεν.

– Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ τοπικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου (15-11-05).

– Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Ἑνοριακοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone, ἐν τῷ Ἑνοριακῷ Κέντρῳ (16-11-05).

– Ἐδέχθη τὸν κ. Χρήστον Καντούνιαν, Ἀναπληρωτὴν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Νοτίου Αὐστραλίας (18-11-05).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton.

– Εὐλόγησε γεῦμα τῶν συνεργατῶν τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Δημητρίου Salisbury, ἐν τῷ Ἑνοριακῷ Κέντρῳ, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (20-11-05).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg ἐπὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Εἰδοδίων τῆς Θεοτόκου (21-11-05).

– Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood, τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Ἀθανασίου, διακονήσαντος ἐκ νεότητός του τὴν Ἐκκλησίαν, καί ἀπὸ τῶν θέσεων, μεταξύ ἄλλων, τοῦ Μέλους τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς ὁμωνύμου Ἑνορίας-Κοινότητος, τοῦ Προέδρου τοῦ Ἑνοριακοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg καί τοῦ Προέδρου τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας, ὁμιλήσας καταλλήλως καί μεταφέρων τὰς συλλυπητηρίου εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὴν σύζυγόν τοῦ ἐκλιπόντος, κ. Ζαχαρούλαν, καί τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς αὐτοῦ (22-11-05).

– Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ ἐν Ἀδελαΐδι Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς (23-11-05).

– Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρ. Νεολαίας (24-11-05).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg, ἐπὶ τῆς ἱερᾶς μνήμης τῆς Ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης, μετὰ δέ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας εὐλόγησε ἐόρτιον τράπεζαν παρατεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἑνοριακοῦ Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (25-11-05).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg, ἐπὶ τῆς ἱερᾶς μνήμης τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγόνης καί τοῖς σεπτοῖς ὀνομαστηρίοις τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου ἡμῶν, Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ.κ. Στυλιανοῦ. Ἐν συνεχείᾳ, ἐν τῷ οἰκίματι τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας, ἐδέχθη τὰς εὐχὰς Κλήρου καί λαοῦ ἐπὶ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου (26-11-05).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Γεννησεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide, μετὰ δέ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας ἐτέλεσε τὴν ὀρκωμοσίαν τῶν Μελῶν τοῦ νέου Δ. Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος, εὐχηθεῖς εἰς αὐτοὺς νὰ διακονήσουν τὴν Ἐκκλησίαν μὲ φόβον Θεοῦ καί μεταφέρων εἰς αὐτοὺς τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

– Παρέστη εἰς τὴν ἐπίσημον ἔναρξιν, εἰς Thebarton Oval, τῶν ὑπὸ τῆς Παμμακεδονικῆς Ἐνώσεως Νοτίου Αὐστραλίας κατ' ἔτος διοργανουμένων «Δημητρίων», ἀπευθύνας χαιρετισμὸν καί μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (27-11-05).

– Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Ἑνοριακοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone, ἐν τῷ Ἑνοριακῷ Κέντρῳ (28-11-05).

– Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱ. Ν. Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga (29-11-05).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησεν ἐόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (30-11-05).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἐπευθυνος ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Τεχνικὴ ἐπιμέλεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511